

- Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że fakt, iż Komisja niezgodnie z prawem wymieniła ją w art. 1 ust. 1–4, unicestwia jej próby ustalenia, że strona skarżąca uczestniczyła w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja przyjmując drugą decyzję w odniesieniu do strony skarżącej, w której przypisała jej odpowiedzialność za nowe zachowania stanowiące naruszenia, naruszyła art. 25 rozporządzenia 1/2003, a także zasadę pewności prawa, sprawiedliwości i dobrej administracji w wymiarze sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem, że strona skarżąca ponosi odpowiedzialność za udział w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
- W opinii strony skarżącej Komisja nie poświęciła stronie skarżącej odrębnej uwagi oraz nie ustaliła indywidualnych składników jednolitego i ciągłego naruszenia, w którym udział jej zarzuca.
- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że nie wykazała istnienia ogólnego planu realizacji wspólnego celu.
- Strona skarżąca twierdzi również, że Komisję nie wykazała by strona skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu lub posiadała konieczny zamiar uczestniczenia w nim.
- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że brak jest dowodów na okoliczność, iż posiadała ona konieczną wiedzę o naruszeniu.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nie uzasadniła w sposób wystarczający ustalenia jakoby strona skarżąca miała uczestniczyć w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja błędnie oparła się na działalności strony skarżącej na gruncie systemów prawnych państwach trzecich jako na dowodach na jej udział w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz nie uzasadniła swego stanowiska w tym zakresie.
- W opinii strony skarżącej Komisja nie podjęła spoczywającego na niej ciężaru dowodu w stosunku do zachowania strony skarżącej na terytorium Hong Kongu oraz nie uzasadniła swego stanowiska w tym zakresie.
- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie wykazała by zachowanie strony skarżącej na terytorium Hong Kongu miało anykonkurencyjny cel.
- Strona skarżąca twierdzi również, że była zobowiązana systemem prawnym Hong Kongu do złożenia zbiorowych wniosków.
- Wreszcie strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasad kurtuazji i nieingerencji.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja nie posiada kompetencji do stosowania art. 101 TFUE w odniesieniu do zachowań dotyczących lotów przychodzących, to jest, do usług lotniczego przewozu towarów z państw trzecich do Europy.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo obliczając kwotę grzywny nałożonej na stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2017 r. – Latam Airlines Group i Lan Cargo/Komisja

(Sprawa T-344/17)

(2017/C 239/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Latam Airlines Group SA (Santiago, Chile), Lan Cargo SA (Santiago) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, adwokat O. Geiss oraz W. Sparks, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- w dalszej kolejności lub tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny nałożonej na stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca formułuje siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych, błędnie interpretując dowody obciążające stronę skarżącą, dokonując błędnego zastosowania art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy ze Szwajcarią oraz nie uzasadniając wystarczająco przypisania stronie skarżącej odpowiedzialności za naruszenie w zakresie dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i nieuiszczania prowizji.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja dokonała błędnego ustalenia, jakoby była ona świadoma antykonkurencyjnego zachowania w odniesieniu do dopłaty z tytułu bezpieczeństwa i nieuiszczania prowizji Komisji.
 - Poza tym strona skarżącą podnosi, że te aspekty zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia nie mogą być rozpatrywane w oderwaniu od całości naruszenia przez co należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w całości.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych, błędnie interpretując dowody obciążające stronę skarżącą, dokonując błędnego zastosowania właściwych przepisów oraz nie uzasadniając wystarczająco ustalenia o udziale strony skarżającej w naruszeniu w zakresie dopłaty paliwowej.
 - Strona skarżącą podnosi, że Komisja nie zdołała wykazać w sposób wymagany prawem jej udziału w zarzucanym naruszeniu w zakresie dopłaty paliwowej.
 - Strona skarżącą podnosi w dalszej kolejności, że uzyskane informacje prasowe nie mogły uświadomić jej istnienia zarzucanego kartelu.
 - Wreszcie, strona skarżącą podnosi, że ograniczone dowody świadczące o ich kontaktach z innymi przewoźnikami nie dowodzą żadnego zachowania antykonkurencyjnego po stronie skarżającej, ani nie wskazują że miała ona wiedzę lub że mogła przewidzieć antykonkurencyjne zachowanie innych przewoźników.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, przypisując stronie skarżającej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń określone w art. 1 ust. 1, 3 i 4 zaskarżonej decyzji i nie uzasadniając tego ustalenia w sposób wystarczający.
 - Strona skarżącą podnosi, że Komisja niesłusznie w art. 1 ust. 1, 3 i 4 uznała ją za jedną z odpowiedzialnych naruszenia, z uwagi na fakt, że upłynął termin przedawnienia.
 - Strona skarżącą podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie posiada właściwości rzeczowej by stwierdzić jej odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE dotyczące połączeń wewnątrz EOG przed dniem 1 maja 2004 r. lub art. 53 porozumienia EOG przed dniem 19 maja 2005 r.
 - Strona skarżącą twierdzi następnie, że Komisja nie posiada właściwości rzeczowej by stwierdzić jej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń pomiędzy UE a Szwajcarią.
 - Wreszcie, strona skarżącą podnosi, że ustalenia Komisji naruszają zasadę ne bis in idem.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, przypisując stronie skarżającej odpowiedzialność za naruszenie dotyczące połączeń określone w art. 1 ust. 1, 3 i 4 zaskarżonej decyzji i nie uzasadniając tego ustalenia w sposób wystarczający.
 - Strona skarżącą podnosi, że ustalenia Komisji co do udziału strony skarżającej w zarzucanym kartelu jest obarczone brakiem dowodów.

- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że ustalenie to opiera się na błędnym założeniu, że dane naruszenie dotyczyło wszystkich połączeń.
 - Strona skarżąca twierdzi następnie, że przedmiot ustaleń Komisji wykracza poza jej kompetencje i prowadzi do dwuznaczności jeśli chodzi o geograficzny zakres zarzucanego naruszenia.
 - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że ustalenie to wprowadza rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem a rozstrzygnięciem zaskarżonej decyzji w odniesieniu do jej przedmiotu, co uniemożliwia stronie skarżącej zrozumienie charakteru i zakresu zarzucanego naruszenia.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych, stwierdzając, że zarzucane zachowanie stanowi jednolite i ciągłe naruszenie, nie uzasadniając przy tym w sposób wystarczający swego ustalenia.
- Strona skarżąca podnosi, że sporne zachowanie nie zmierzało wyłącznie do realizacji celu antykonkurencyjnego.
 - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że sporne zachowanie nie dotyczyło wyłącznie jednego produktu lub jednej usługi.
 - Strona skarżąca twierdzi następnie, że sporne zachowanie nie dotyczyło tego samego przedsiębiorstwa.
 - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że sporne zachowanie nie miało jednolitego charakteru.
 - Strona skarżąca twierdzi również, że zarzucane elementy naruszenia nie zostały poddane badaniu porównawczemu.
 - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że Komisja nie dostarczyła wystarczających dowodów i nie dokonała analizy art. 101 ust. 3 TFUE w kontekście nieuiszczenia prowizji od dopłat.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo strony skarżącej i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia.
- Strona skarżąca podnosi, że nie miała możliwości ustosunkować się do ustalenia Komisji, zgodnie z którym miała ona wiedzę o naruszeniu dotyczącym dopłat z tytułu bezpieczeństwa oraz nieuiszczenia prowizji od tych dopłat.
 - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja powołała się na nowe okoliczności w celu wykazania swej tezy o zarzucanym kartelu.
 - Strona skarżąca twierdzi następnie, że Komisja oparła się na niedopuszczalnych dowodach.
 - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem zaskarżonej decyzji a jej rozstrzygnięciem, spowodowało, że uzasadnienie zostało obarczone wadą.
 - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że nie miała możliwości ustosunkować się do decyzji o wyłączeniu, po doręczeniu pisma w sprawie przedstawiania zarzutów, 13 przewoźników oraz trzech aspektów naruszenia z zakresu dochodzenia, a Komisja nie dostarczyła w tym zakresie żadnego uzasadnienia.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja dopuściła się rażącego naruszenia prawa i oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych ustalając wysokość grzywny nałożonej na stronę skarżącą i nie przedstawiła w tym zakresie wystarczającego uzasadnienia.
- Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie wprowadziła rozróżnienia pomiędzy uzgodnieniem ceny końcowej a uzgodnieniem ograniczonych składowych ceny.
 - Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja nie wzięła pod uwagę ograniczonych udziałów w rynku adresatów decyzji oraz normatywnych wymogów danej gałęzi gospodarki.
 - Strona skarżąca twierdzi następnie, że Komisja potraktowała jej zachowanie w ten sam sposób jak znacznie poważniejsze zachowania innych adresatów decyzji, włączając „trzon grupy”.
 - Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła jej ograniczonego udziału w naruszeniu, w stosunku do innych adresatów decyzji, którzy również skorzystali z obniżenia wymiaru grzywny ze względu na okoliczności łagodzące.